

Ću ti povidat jenu štoriju...

Eko, ovu van štoriju povidan kako stari čovik od osandeset lit (Boh me je toliko poživija) i domišljan se judi o kojima ću predikat u ovoj štoriji. Je bilo vrime kad je Istra bila pod Talijon i bija je fašizam. Nisi smija ćakulat po domaću, a nisi smija ni zakantat da te ćuju. Ni se smilo kuhat rakiju, a svakega ki je kuha rakiju, financa hi je lovila kako breke. Judi su bižali po gražah i boškah, po kažuni koje su ritki znali i stali atenti da hi špijuni, kojih je bilo na svaken korku, ne ošervaju. A za ladre da i ne predikamo. Je bila črna mižerija i judi su provivali najti jenu malo kutenstva u malih stvarah. Iz večeri su se judi užali najt poli ognjišća di bi si povidali kakovu štoriju i katarkad bi zaigrali na harte. Igralo se tote puno tega, i briškule, i trešete, i briškulona, i škope ma i zjogu koja se zvala Sedan i po. Eko, ova moja štorija je vežena jušto za to zjogo Sedan i po i to je teklo uvako...

U selu je bija jedan stari mladić ki se zva Nini. Tac i mati su mu umrli i nikad se ni uženija. Je bija čovik i po. Ni bija ni grd ni naružen. More bit da ga srića ni stila, ili je bija maša delikat pak je osta sam. Ima je malu hižicu, pozemuljku, i veliko ognjišće koje je rivalo steplit cilu hižu u zimi. Hižica mu je bila učinjena od paluda. Taj palud je bija zid mrež štalon di su bile ovce i lišijere di je on uža bit. Eko, poli njega bi se znali najt čuda od njih iz cilega sela i starijih i mlajžih kako bi uz fera pasali večer z hartami. Smo znali da ga ne dišurbamo. On je bija kuntenat da smo prišli i svaki bi donesa ki je ča moga z sobon.

Imbatilo se je to jene večeri. Stala se je kunpanija iz sela i počeli su igrat sedan i po, ma za šolde, ki je koliko ima. Tote je bija i jedan ragač Đovanin. Naprov bistar ma i kako mlad štabeja čovik i dobar težak. Volija je igrat na harte, a se ima u kega hitit parke su njigovi tac i nono bili zagriženi zjogaduri. Đovanin je ima oko dvajset i kakovo lito, najboji za uženit. Su takali igrat Sedan i po. Igra je takova da svaki zjugadur mora nabrat u ruki ča je bližje broju sedan i po. Od harat koje imaju numer od jedan do sedan, svaka harta vridi unoliko koliko na njoj piše, a svaka harta koja je figura (fante, kaval, re) važi po' punta. Našen Đovaninu je hodila harta svu večer. Nakrga je žepe pune munide koju je ćapa. Zjogaduri su hodili van jedan po jedan, kako bi koji osta brez šoldi. Na kraju su ostali samo Đovani i jedan zjugadur ki se zva Martin. Đovanin je ćapa sve. Uvako je Martin reka Đovaninu: „Đovanin, znan da si hitija oko na moju Rožu. Ona jako lako more bit tvoja. Eko, dajmo još jenu partidu. Ti hiti sve ča si ćapa, a ja ulažen moju Rožu. U svaken slučaju Roža je tvoja, ja ću to regulat. Ako ja dobin, ti mi tornivaš moje šolde i Roža je tvoja. Ako ti dobiš, Roža je tvoja i šoldi ostaju tebi i njoj i neće mi za njima biti krivo, jer ako hi dan tebi ili njoj, svejeno je jer mi ona špenda ča in dan.“ Pošli su još jenu partidu i Đovanin mu je dobija i to. Vre je bilo vielo i judi i dan danas povidaju kako su ga vidili kako kuntento gre po selu.

Martin Matošević